SLADKÝ ŽIVOT

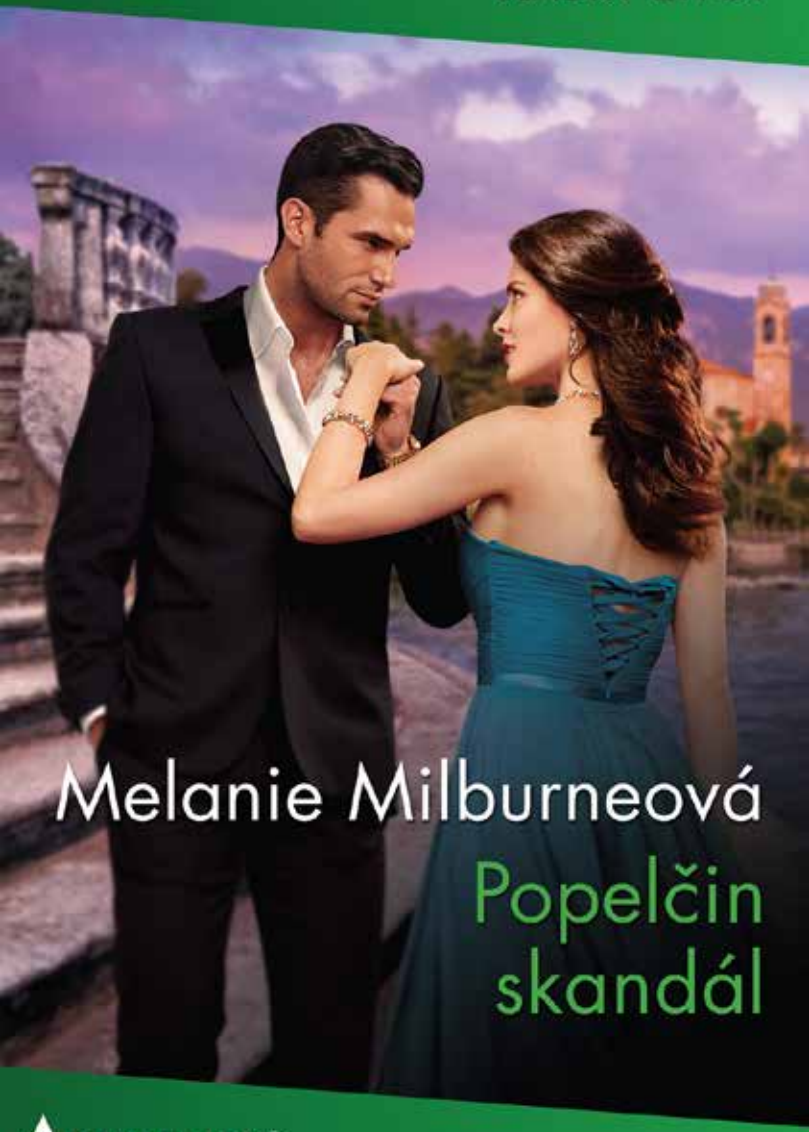

Melanie Milburneová

Popelčin skandál

HARLEQUIN

Melanie Milburneová

POPELČIN SKANDÁL

Překlad

Libuše Měšťanová

Milá čtenářko,

nevím, jak to vnímáte Vy, ale pro mě je ten okamžik, kdy zase jednou skončí zima a vystřídá ji „kalendářní“ jaro, chvíle, kdy si pokaždé zhluboka oddechnu. Já vím, že ještě můžou přijít plískanice a sněhové přeháňky, že to bude trvat ještě dlouho, než se vyloupneme ze zimního oblečení, ale je v tom naděje. A letos, v době, kdy tohle píšu, o to větší, že právě před rokem se to hodně pokazilo.

Doufám tedy, že ten rok jste Vy i Vaši nejbližší přečkali bez úhony, že začínáte nabírat sílu, že máte možnost hledět s důvěrou k týdnům a měsícům, jež máme před sebou. Že máte chuť se radovat a těšit se ze života.

Snad Vám v tom aspoň trochu pomohou knížky, s nimiž za Vámi opět přicházím. A snad se mně podařilo vybrat takové texty, z nichž se ta radost ze života, radost z lásky přelije i na Vás!

Užijte si jara, užijte si naděje, užijte si lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

POPELČIN SKANDÁL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's Scandalous Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5713-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5714-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5715-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Luxusní střešní apartmá v přepychovém, starém edinburském hotelu zůstalo poslední na řadě. Isle to připadalo jako ironie osudu, když teď takové pokoje uklízela, místo aby je obývala.

Zaklepala na dveře a zavolala: „Úklid."

Když nedostala žádnou odpověď, vsunula do zámku univerzální klíč, otevřela a vjela dovnitř s vozíkem, na kterém měla čistící prostředky.

Měla pocit, jako kdyby vešla do úplně jiného světa. Do světa, který na chvíli navštívila a namlouvala si, že do něj patří… Stalo se to teprve před pěti měsíci?

Isla si přitiskla zlehka ruku na nepatrně vystouplé bříško a ucítila v něm nepatrný pohyb. Ano, za další čtyři měsíce se její život znovu od základů změní.

Jednou provždy.

Isla zavřela dveře apartmá a snažila se přitom zaklapnout pomyslné dveře i za svými myšlenkami, ale nedařilo se jí to. Kroužily jí hlavou jako černé vrány nad troskami. Troskami jejího krátkého, ale o to vášnivějšího vztahu s otcem jejího ještě nenarozeného dítěte.

Jmenoval se Rafe Angeliri a vůbec netušil, že bude tátou.

Vztah bylo asi příliš silné slovo a nedalo se jím popsat to, co prožila s Rafem. Byl to spíš románek. Milostná aféra. Dvě měsíce šílenství. Kouzelného, dech beroucího šílenství.

Dva měsíce, během kterých úplně zapomněla, kým je, odkud pochází a co reprezentuje.

Seznámili se v baru a ani ne za hodinu s ním skončila v posteli. Byl to její první románek na jednu noc v životě – až na to, že zdaleka neskončil jednou jedinou nocí. Rafe ji totiž požádal, aby se s ní mohl vidět znovu. A pak ještě jednou. A znovu. A za pár dní byli až po uši ve vášnivém vztahu, který si přála, aby nikdy neskončil.

Ale stalo se.

A ukončila ho ona sama.

Isla sklouzla pohledem po přepychovém nábytku. Během románku s Rafem trávila noci v podobném luxusu pravidelně. Spala v přikrývkách z jemné egyptské bavlny, usrkávala francouzské šampaňské z křišťálových pohárů, jedla v michelinských restauracích, nosila značkové oblečení, boty a blyštivé šperky, které stály víc než auto. Chodila na charitativní plesy, do opery a na všechny premiéry, oblečená jako nějaká supermodelka. Nikdo by nepoznal, že byla kdysi nechtěným dítětem rozhádaných rodičů.

V apartmá zjevně někdo strávil předešlou noc – postel byla na jedné straně rozestlaná a přikrývka odhozená stranou. Dokonce to tady bylo i cítit důvěrně známou vůní – jemnou směsicí bergamotu a citrusů. Naskočila jí husí kůže.

Ten pokoj jako kdyby vyzařoval nějakou zvláštní energii. Nedokázala si to vůbec vysvětlit.

V duchu se pokárala za myšlenky, které se jí honily hlavou, zamířila k posteli a jedním zkušeným pohybem stáhla prostěradlo. Potřebovala pracovat a nenechat se

unášet vlastní představivostí. Měla teď už přece svoji vlastní postel a byla v ní šťastná.

Ale sama.

Nikdy neuvažovala o tom, že by Rafeovi řekla o svém těhotenství. Jak by mohla?

Nechtěla riskovat, že by na ni naléhal, aby šla na potrat. Ani to, že odmítne ji i její dítě.

Takových odmítnutí zažila sama v dětství víc než dost. Dokonce i její vlastní otec ji poslal do pěstounské péče a vůbec mu nevadilo, že ji vychovával někdo jiný.

Jak by mohla riskovat, že ji Rafe od sebe odežene? Nebo že jí nabídne manželství jen z povinnosti?

Věděla moc dobře, jak taková vynucená manželství končí – s nechtěnými, nemilovanými dětmi, odloženými do pěstounské péče.

Isla natáhla na postel čisté prostěradlo, povlékla polštáře a načechrala je. Pak přehodila přes okraj postele hedvábný přehoz a ustoupila o krok stranou, aby se podívala na výsledek své práce.

V tom okamžiku se otevřely dveře za jejími zády.

Isla se otočila s omluvným úsměvem. „Promiňte. Nejsem ještě úplně hotová s…“

Ale uprostřed věty najednou ztuhla, úsměv se jí vytratil z obličeje a srdce se jí rozbušilo jako o závod. Nedokázala ze sebe najednou vypravit jediné slovo a měla dojem, že jí srdce snad vyskočí ven z hrudníku.

Upřeně se zadívala na otce svého dítěte a jen stěží se ubránila pocitu, který ji okamžitě zaplavil.

Ještě pořád ji přitahoval. Odloučení na tom nic nezměnilo. *Zatraceně, proč pořád vypadá tak mužně a neodolatelně?* zlobila se v duchu.

Rafe Angeliri se na rozdíl od ní za ty tři měsíce, kdy se neviděli, vůbec nezměnil. V tmavomodrém obleku ušitém na míru a sněhobílé košili vynikla jeho atletická postava. Dlouhé, svalnaté nohy, široký hrudník

a pevné, ploché břicho. V rozhalence košile byla vidět jeho opálená kůže i drobné černé chloupky na hrudníku. Nepatrně vlnité, černé vlasy neměl ani dlouhé, ani krátké, ale něco mezi tím, měl je sčesané dozadu z čela a sahaly mu k okraji límce košile. Ten lehce ležérní účes se hodil k jeho neklidné povaze, ale byl v naprostém protikladu k jeho pedantské osobnosti.

Ale v kaštanových očích měl ještě cyničtější výraz než dřív a kolem úst se mu objevily nové vrásky.

A ještě něco na něm bylo jiného. Isla to stačila zaregistrovat ještě dřív, než to rychle zamaskoval. Pár vteřin se tvářil skutečně ohromeně. Zůstal strnule stát jako zkamenělý.

Ale rychle se ovládl a získal zpátky ztracenou sebekontrolu. Byl v tom mnohem lepší než ona, i když vždycky byla pyšná na svoji schopnost nedávat najevo vlastní city. Jak jinak by přežila v těch všech pěstounských rodinách, které vystřídala, s úplně cizími lidmi?

„Islo." Rafe nepatrně kývl hlavou. Měl to být pozdrav? „Čemu vděčím za to, že na mě čekáš vedle mojí postele?"

Isla skoro uskočila stranou, jako kdyby z té postele najednou začaly šlehat plameny. Rozhodně nebyl dobrý nápad zůstávat v blízkosti postele, když byl Rafe nablízku.

Během jejich krátkého, vášnivého vztahu spolu strávili víc času v posteli než mimo ni. Vzájemná přitažlivost a sex – to bylo to, co je k sobě od prvního okamžiku přitahovalo. Nikdy předtím nezažila v posteli to, co s Rafem. Při vzpomínce na jejich vášnivé milování se v duchu i teď celá zachvěla. Stačilo, že s ní byl v jedné místnosti, a v jejím těle jako by se znovu probudila nezvladatelná touha.

Isla popadla z vozíku pár čistých ručníků a zoufale se snažila zakrýt nepatrně vystouplé bříško. Nikdy

ho neměla úplně ploché, a proto doufala, že si Rafe té drobné změny nevšimne. Vždycky ji udivovalo, že ji považoval za tak atraktivní. Rozhodně se ani trochu nepodobala těm super štíhlým, elegantním ženám, se kterými se normálně stýkal.

Zoufale se snažila zaměstnat vlastní ruce, protože by ho v tu chvíli nejradši objala kolem krku a dychtivě ho políbila, aby aspoň na chvíli zapomněla na svět kolem sebe.

„Já v tomhle hotelu pracuju. A jestli mi teď dovolíš dokončit práci, zmizím odsud a –“

„Myslel jsem, že ses vrátila zpátky do Londýna, abys tam dokončila studium umění. Zmýlil jsem se?“ Zamračil se a vrhl na ni pátravý pohled. „Copak jsi něco takového neměla v plánu?“

„Já… rozmyslela jsem si to.“ Isla se k němu otočila zády a zamířila s ručníky do koupelny. Pověsila je na věšák, sesbírala ze země ty špinavé a vlhké a přitiskla si je k tělu jako nějaký ochranný štít.

Všechny její plány se změnily v okamžiku, kdy zjistila, že je těhotná.

Všechno se změnilo.

Rafe beze slova vešel za ní do koupelny. Isla zahlédla svůj odraz v zrcadle nad dvojitým umyvadlem a v duchu zasténala. Snad ještě nikdy si víc neuvědomovala, že není nalíčená, má tmavé kruhy pod očima a úplně zplihlé vlasy pod čepcem. A že pod bílou zástěrou skrývá tajemství, které si chce nechat jen pro sebe.

Srovnává ji teď v duchu se svojí poslední milenkou? Od té doby, co jejich vztah ukončila, ho viděla na fotkách se spoustou žen. Napadlo ji, jestli to náhodou nedělá úmyslně – aby ho viděla každou chvíli s nějakou jinou a dal jí tím najevo, že neměl nejmenší problém na ni zapomenout.

Koneckonců, Isla byla tím, kdo jejich vztah ukončil,

a na něco takového nebyl zvyklý. Ženy určitě stály ve frontě, aby jim věnoval svoji přízeň, a žádná od něj ještě dobrovolně neutekla.

„Bylo to ale dost nečekané rozhodnutí, nemám pravdu?“ Jeho hlas zněl docela skepticky, ale pořád ji přitom nespouštěl z očí. „Myslel jsem, že se ti život v Londýně líbí.“

Isla se zhluboka nadechla a začala narovnávat toaletní potřeby na mramorové poličce, aby nějak zaměstnala ruce. A ke své velké nelibosti cítila, že se jí nepatrně třesou. „Rozhodla jsem se změnit prostředí. Stejně jsem si nemohla už dovolit dál žít v Londýně.“

V očích se mu zablesklo hněvem. „Máš někoho jiného? Proto jsi náš vztah ukončila?“

Isla se na něj zadívala do zrcadla a sevřel se jí žaludek, když spatřila trpkost v jeho očích.

„Náš *vztah*? Vždyť to vůbec žádný vztah nebyl, a ty to moc dobře víš. Byl to jen románek na jednu noc, a nic víc. A já jsem ho chtěla ukončit.“

„Lhářko.“ To slovo vyletělo z jeho úst jako kulka. „Zkus v sobě najít aspoň dost slušnosti k tomu, abys ke mně byla upřímná.“

Chvíli mlčela, zaskočená jeho nečekaným výbuchem hněvu. „Nikdo jiný není,“ řekla tiše. „Přece jsem ti to už napsala – prostě jsem chtěla pryč.“

Když Isla zjistila, že čeká Rafeovo dítě, upadla do příšerné nejistoty. Bála se, aby ji i její dítě neodmítl stejně, jako to kdysi udělal s ní její otec. Nechtěla znovu zažít takovou bolest.

Zároveň si nedovedla představit, že by mu řekla o svém těhotenství a zničila mu tím život. Neznala ho dost dlouho ani dost dobře na to, aby si mohla být jistá, že ji nebude tlačit, aby šla na potrat. Ale nikdy by mu to nedovolila. Měla dost pochybností o vlastních mateřských schopnostech.

Od svých sedmi let střídala pěstounské rodiny. Vzpomínky na vlastní matku měla jen kusé a dost bolestné. A jakou matkou bude ona sama? Dělalo jí to takové starosti, že se kvůli tomu i v noci budila. Jejím nitrem zmítaly čím dál větší pochybnosti.

„Aha. Jistě. Tvoje zpráva," podotkl Rafe jízlivě.

Isla se přinutila neuhnout očima před jeho pátravým pohledem. Nasadila na svůj obličej masku, která jí už tolikrát v minulosti pomohla přežít. Masku chladné lhostejnosti, pod kterou mohla ukrýt všechny své city.

„Měl bys být upřímný sám k sobě. Máš zlost, protože jsem to byla já, kdo tě opustil. Ale dřív nebo později bys to udělal sám. Žádný z tvých vztahů netrval déle než měsíc. Nebo se snad mýlím?"

Zacukalo mu v koutku úst a v jeho očích se objevil trpký výraz. „Nemohla jsi počkat, až se vrátím z New Yorku, a promluvit si se mnou z očí do očí? Nebo jsi se mnou nejela právě proto? Měla jsi v plánu sbalit si kufry, až budu pryč? Nechtěla jsi riskovat, že bych ti to mohl rozmluvit?"

Isla pevně sevřela rty a snažila se ovládnout. Věděla, jak důležitá pro něj ta cesta do New Yorku byla. Byl to jeho životní obchod. A ten člověk, který ho s ním měl uzavřít, byl hluboce věřící muž, který by nikdy nic nepodepsal, kdyby vyšlo najevo, že má Rafe těhotnou milenku.

Začala trpět nevolností těsně předtím, než jí navrhl, aby s ním do New Yorku jela. Nejdřív se domnívala, že je to jen nějaká viróza, a rozhodla se proto, že zůstane v jeho vile na Sicílii a počká tam na něj, až se vrátí.

Během jejich společných dvou měsíců všude jezdila s ním. Vklouzla do jeho života, aniž by příliš přemýšlela nad tím, že by mu neměla tolik podřizovat svůj vlastní.

Ale pak začala mít podezření, že by mohla být těhotná. Potřebovala mít jistotu. A chtěla u toho být sama, až se přesvědčí. Netoužila rozhodně po tom, aby ji našel doma s testem v ruce. Nebo ji viděl, jak zvrací do záchodové mísy.

Jakmile zjistila, že je test pozitivní, věděla naprosto přesně, co musí udělat.

Ukončit to.

Ukončit jejich románek a zmizet z jeho života dřív, než bude pozdě. Protože jinak by všechno mohlo skončit katastrofou. Pandořina skříňka s její minulostí by vyvolala hotový poprask ve společenských kruzích, ve kterých se pohyboval. A newyorská dohoda, na jejíž přípravě pracoval několik měsíců, by se rázem ocitla v ohrožení.

Stačilo by, kdyby se objevila na veřejnosti jedna jediná její fotografie ve spodním prádle, jak tančí v tom pochybném pánském klubu, a Rafea by rázem opustili všichni sponzoři.

Isla už v duchu viděla ty palcové titulky – *Exotická tanečnice těhotná s italským miliardářem a hoteliérem Raffaelem Angelirim!* Trvalo by hodně dlouho, než by se z něčeho takového vzpamatoval.

Podobných skandálů se vysoce postavení lidé někdy nezbaví celý život. Nemohla by mu to udělat. Jemu ani jejich dítěti. Dopustit, aby se na něj všichni dívali skrz prsty ještě dřív, než se vůbec narodí.

Isla vzdorně zvedla bradu a upřeně mu pohlédla do očí. „Nepodařilo by se ti přimět mě, abych si to rozmyslela."

Sklouzl pohledem k jejím rtům a pak se jí zadíval zpátky do obličeje. „Víš to jistě, *cara?*"

Jeho chraplavý hlas jí připadal neuvěřitelně smyslný. Působil na ni úplně stejně, jako kdyby jí právě vsunul ruce mezi stehna.

A díval se na ni tak upřeně, že měla dojem, že ji svým pohledem snad uhrane.

Isla se od něj rychle odvrátila a sundala použité ručníky z věšáku. Potřebovala se od něj dostat co nejrychleji pryč. Dřív, než udělá nebo řekne něco, čeho by později litovala. Jako například: *Hádej, co skrývám pod touhle zástěrou? Tvoje dítě.*

Samozřejmě, že byla do jisté míry přesvědčená, že má právo vědět, že se stane otcem. A kdyby pocházela ze stejného prostředí jako on, na rovinu by mu všechno řekla. O tom nebylo sebemenších pochyb.

Pocházeli ale každý z úplně jiného světa a propast, která je dělila, nebylo možné překlenout.

„Nech to být." Ukázal rukou na ručníky, které měla v ruce, a mezi očima se mu objevila vráska. „Proč uklízíš hotelové pokoje? Mohla by sis přece vybrat práci, ve které bys mohla uplatnit svoje umělecké sklony."

Isla si přitiskla ručníky k tělu. Potřebovala je jako ochranný štít, aby se mu dokázala ubránit.

„Vypomáhám tady kamarádce. Vede jednu úklidovou firmu – *Layla a spol*. Možná jsi o ní slyšel."

Věděla, že to zní trapně a nepřesvědčivě. Zlobila se na sebe, že je najednou tak nervózní, když bývala vždycky pyšná na to, jak se za každé situace umí ovládat a nedávat najevo žádné city.

Copak většinu života nepředstírala, že je někým jiným, než kým byla ve skutečnosti?

Rafe z ní nespouštěl oči. „Neslyšel, ale budu si to jméno pamatovat. Přemýšlím o tom, že bych tenhle hotel koupil. Proto tady teď bydlím pod fiktivním jménem, abych viděl, jak to tady chodí."

„Copak už nemáš hotelů dost?" Isla se neubránila sarkastickému tónu. „Podepsal jsi tu smlouvu v New Yorku, nebo ne? A je to jedna z tvých největších transakcí?"

Jestli byl na své vlastní úspěchy hrdý, nedal to najevo. Tvářil se stejně, jako kdyby právě komentovala, kolik košil a kravat si obstaral od té doby, kdy se rozešli.

Na jeho obličeji se objevil trpký úsměv. „Těší mě, že se zajímáš o moje obchodní záležitosti."

Proboha. Proč to vyznělo, jako kdyby prohledávala denně noviny, aby v nich o něm našla nějakou sebemenší informaci? Isla nasadila znuděný výraz, aby zamaskovala, že ztrácí půdu pod nohama, a prošla kolem něj zpátky do pokoje. „Podívej, já to tady musím teď rychle dokončit, protože za pár minut mi končí směna."

Chytil ji za ruku a jemně ji sevřel za zápěstí. Okamžitě na jeho dotyk zareagovala a celá se v nitru zachvěla. „Zůstaň a dej si se mnou skleničku."

Když slyšela jeho ochraptělý hlas, cítila, jak se jí podlamují kolena.

„Nemůžu." Vytrhla ruku z jeho sevření. „Mám další práci." Ta lež jí vyklouzla z úst docela snadno.

Neuniklo jí, že se v jeho očích na okamžik objevil zvláštní zastřený pohled. Bylo v něm zklamání? Bolest? Zlost? Nedokázala to rozpoznat. „Určitě to může chvíli počkat."

Isla zvedla vzdorně bradu. „Už mě nemůžeš k ničemu nutit, Rafe."

Zvedl tázavě obočí a cynicky se pousmál. „Copak jsem tě někdy k něčemu nutil, *cara mia*? Celou dobu jsi chtěla totéž co já, nebo snad ne, *sì*?"

Měl najednou tak hluboký hlas, jako kdyby se ozýval odněkud z podzemí. A Isla cítila, že nad sebou čím dál víc ztrácí kontrolu.

Snažila se vypudit z hlavy erotické myšlenky, které zaplavovaly její mysl. Vzpomínky na jejich vášnivá objetí a propletená těla, i na to, jak se celá chvěla touhou a vzrušením v jeho náručí.

Vzpomínky na kořeněnou vůni jeho kolínské, na

jeho ruce, které ji hladily na těch nejintimnějších místech.

Zhluboka se nadechla, vrátila se zpátky ke svému vozíku a rychle uchopila madlo do rukou, aby sama sobě zabránila se ho dotknout. Teď už vůči němu musí být přece imunní, nebo snad ne?

Ale od té doby, co se rozešli, ji vůbec nikdo nezajímal.

V duchu ji napadlo, jestli se na tom v budoucnu vůbec někdy něco změní.

„Musím jít." Isla začala tlačit vozík směrem ke dveřím, ale než tam stačila dojít, zastavil ji jeho hlas.

„Jednu skleničku. Dole v baru. Slibuju, že tě nezdržím dlouho." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Prosím, *cara*."

Isla měla beze slova odejít, ale něco v tónu jeho hlasu ji zarazilo. Kdyby odmítla, vypadala by nevychovaně.

Koneckonců, byla to ona, kdo ukončil jejich vztah. A nechala mu jen vzkaz, místo aby mu všechno řekla do očí.

Ale zavolal jí pak jen jednou. Nechal jí zprávu v hlasové schránce, ve které dal průchod svému hněvu.

Jen ji tím ještě víc utvrdil v tom, že udělala správně, když se s ním rozešla. Kdyby mu na ní opravdu záleželo, určitě by se jí snažil dovolat. Udělal by všechno, co by bylo v jeho silách, aby ji našel. Aby se s ní osobně setkal a přesvědčil ji, aby se k němu vrátila.

Jenže muži jako Rafe Angeliri nemají ve zvyku někoho o něčem přesvědčovat. Nemají to zapotřebí. Ženy je totiž nikdy neopouštějí. Naopak, prosí, aby s nimi zůstali.

Ale být teď Rafeovi nablízku pro ni bylo nebezpečné. V mnoha ohledech. Začínalo na ní pomalu být vidět její těhotenství. Ale jednu skleničku by si s ním